

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce S. V., zastoupeného JUDr. Davidem Černým, advokátem v Praze 2, Vinohradská 343/6, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2004, čj. OAM-2023/VL-20-P26-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2005, čj. 11 Az 51/2004 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2004, čj. OAM-2023/VL-20-P26-2003, žalovaný žalobci podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 183/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neudělil azyl a vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze s tím, že je nezákonné a neopodstatněné, žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný

stav věci, učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení, důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné a důkazy, které byly provedeny, hodnotil žalovaný nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti.

Žalovaný uvedl, že žaloba nesplňuje náležitosti stanovené § 71 odst. 1 s. ř. s.

Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je na samé hranici přezkoumatelnosti, ale přesto ji „s určitou mírou tolerance či benevolence“ přezkoumal.

Kasační stížností napadeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se přitom s názorem žalovaného, že žalobce nenaplnil zákonné důvody pro udělení azylu (a to ani dle § 13 a § 14 zákona o azylu). Žalovaný pak neměl zákonnou povinnost z kusých tvrzení žalobce domýšlet azylově relevantní důvody, povinnost zjištění skutkového stavu existuje pouze v rozsahu důvodů žalobcem v průběhu správního řízení uváděných. Žalobce navíc námitky o neúplně zjištěném skutkovém stavu nijak nekonkretizoval, v žalobě konkrétní důkazy neuvedl.

Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil, přestože byl poučen, že nevyjádří-li svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy, bude soud vycházet z presumpce vyjádření souhlasu.

Proti rozsudku městského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil včas podanou kasační stížností. Namítal, že městský soud rozhodl bez nařízení jednání, přestože nebyly splněny podmínky § 51 s. ř. s. a výzva, zda žalobce souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, mu nebyla nikdy doručena. Jakkoliv stěžovatel výslovně nepodřadil uvedenou skutečnost žádnému z důvodů § 103 odst. 1 s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že tvrzené skutečnosti odpovídají kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel řádně uvedl, v jakém rozsahu rozsudek městského soudu napadá a dodal, že kasační stížnost podrobně odůvodní a doplní o patřičné obsahové náležitosti ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým bude k doplnění vyzván. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti, tvrzení stěžovatele považuje za lživé a jeho kasační stížnost za účelovou. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel užil kasační stížnost jako obranu proti správnímu vyhoštění, přestože z Ukrajiny za práci odešel již v r. 1997, a po vypršení doby povoleného pobytu byl v České republice po dobu dvou let nelegálně.

Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že v souladu s § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost vedle obecných náležitostí podání obsahovat rovněž označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Teprve za předpokladu, že podání neobsahuje některou ze stanovených náležitostí, soud stěžovatele vyzve podle § 106 odst. 3 s. ř. s. k odstranění vad kasační stížnosti. Obsahuje-li kasační stížnost všechny zákonné náležitosti, vč. důvodů, pro které je rozhodnutí městského soudu napadáno, městský soud nemá povinnost vyzývat stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti či k jejímu doplnění.

Je-li proto dostatečně vymezen alespoň jeden důvod kasační stížnosti, není (v souladu s dispoziční zásadou, charakteristickou pro soudní přezkum správních rozhodnutí) povinností soudu předpokládat možnou existenci dalších důvodů, a vyzývat stěžovatele k jejich doplnění. Splňuje-li kasační stížnost, byť sebestručnější, veškeré zákonné náležitosti a je projednatelná, soud nemá povinnost vyzývat stěžovatele k jejímu doplnění, a Nejvyšší správní soud kasační stížnost projedná pouze v rozsahu důvodů jí vymezených. Tento stav platí i v případě stěžovatelem dopředu avizovaného doplnění kasační stížnosti, které je možné pouze ve lhůtě stanovené ustanovením § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud striktně odmítá praxi, při které by bylo podáno úmyslně neúplné podání a stěžovatel se pak spoléhal na obdržení výzvy k doplnění svého podání a získání další lhůty, nad rámec lhůty k podání kasační stížnosti.

Stěžovatel jednoznačně uvedl, že „nesprávnost rozhodnutí spatřuje a zejména napadá skutečnost, že soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv pro to nebyly splněny předpoklady a stěžovateli nikdy nebyla doručena výzva, zda s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí“. Jakkoliv stěžovatel takto vymezený důvod kasační stížnosti nepodřadil žádnému zákonnému ustanovení, z obsahu je nepochybné, že uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (existence jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé).

Za této situace, kdy byl důvod kasační stížnosti jednoznačně a dostatečně určité vymezen, bylo nadbytečným, aby městský soud vyzýval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti. Na tom nemůže ničeho změnit ani vyjádření stěžovatele, že kasační stížnost bude podrobně odůvodněna a doplněna po doručení usnesení, kterým bude stěžovatel k doplnění vyzván. Jak shora uvedeno, nutnost doplnění kasační stížnosti (odstranění jejích vad) soud hodnotí objektivními měřítky, vycházejícími ze zákonných požadavků na tento typ podání. Subjektivní vyjádření stěžovatele, vedené pouze snahou o faktickou změnu lhůty (stanovené pro podání kasační stížnosti) nemůže mít na úvahu soudu o úplnosti podání vliv.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předem dalšího odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se v rámci odůvodnění svého rozsudku v dostatečném rozsahu vypořádal rovněž s tím, proč byly ve věci dány podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že městským soudem byla výzva stěžovateli, aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, zaslána do vlastních rukou. Stěžovatel zásilku nepřevzal (držitel poštovní licence zásilku po uplynutí úložní lhůty vrátil jako nevyžádanou), proto byla dne 21. 12. 2004 uložena na poště. V souladu s ustanovením § 46 odst. 4 o. s. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2004, srov. ustanovení § 46 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2005) se zásilka považuje za doručenou desátým dnem od uložení. V daném případě desátý den připadá na 1. 1. 2005, což byla sobota a státní svátek, za den doručení se proto považuje nejbližší následující pracovní den, v souzené věci 3. 1. 2005. Jak Nejvyšší správní soud judikoval již ve svém rozsudku z 26. 2. 2004, čj. 6 Azs 36/2003 - 50, pokud soud řádně doručil účastníku řízení výzvu k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl ve věci bez jednání (§ 51 s. ř. s.), a účastník řízení ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas, má se zato, že s takovým postupem souhlasí. Napadá-li za této situace účastník řízení rozhodnutí soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž vadu řízení spatřuje v tom, že mu byla odepřena možnost jednat před soudem, zamítne Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto zhodnotil stížní námitku jako nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Protože soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se již návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu